

מדריך שימושי למבוך הנוכחי

זרימה מתמדת של לוחמים פלסטיניים חוזרה ללבנון ולמחנות. זרימה זו כאה להגן על המחנות, שבהם חיות מישפחות הלוחמים — נשותיהם, הוריהם וילדיהם. ערב צאת הלוחמים מביירות הבטיח פיליפ חביבי, בשם ממשלת ארצות-הברית, להגן על המישפחות. טבח צברה ושאתילא, למחרת היום, הוכיח שהאמריקאים לא חלמו לקיים הבטחה זו. ממילא נוצר לחץ כביר של הלוחמים הפלסטיניים לחזור למחנות. חלק גדול מהם אכן הצליח בכך, כמה מפקדים ולוחמים פלסטיניים נעצרו בלב ים, והובאו לישראל.

יש להניח כי הכוח הפלסטיני

היא העובדה העיקרית בשלוש השנים האחרונות בלבנון. מכיוון שעליית גורם אחד מאיימת על כל שאר הגורמים, נוצרה עתה קואליציה של שאר הכוחות נגד השיעים.

התוצאה: ברגע זה קיימת ברית בין הפלסטינים והנוצרים — שני האויבים הגדולים מאתמול — נגד השיעים. ואילו השיעים כרתו ברית עם סוריה.

בחסות הברית הזאת תוקפים השיעים את הפלסטינים. הרבר גרם לליכוד השורות בקרב הפלסטינים. משמע: האירגונים הפלסטיניים הפועלים עלים בחסות סוריה לוחמים עתה כבעלי-כריתיה של סוריה, השיעים. אלה, מצידם, לוחמים בעזרת סוריה כפלג פעמי הפועל בחסות איראן, שהיא בעלת-הברית של סוריה... מסובך? זה עוד בלום!

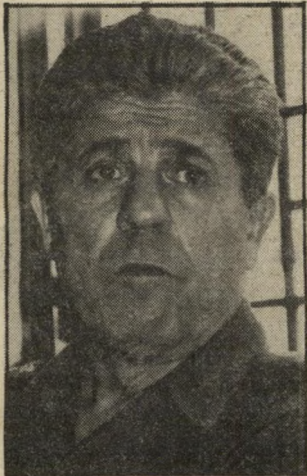
אש"ף: הלוחמים

חוזרים

במחנות הפליטים בלבנון חיים מאות אלפי פלסטינים בצל של סכנת-שואה. מנוי וגמור עם ראשי המארגנים במדינה לגרש אותם, ואם יש

אסד עם אמל נגד אש"ף

לאחד עם ישראל וגומייל

במחנות כבר חזר — או יחזור בקרוב — לקדמותו. אך יש הבדל לעומת 1981: בינתיים קם הכוח השיעי, המחזיק בהגמוניה בדרום-לבנון.

סוריה:

להכריז ולמשול

מטרת המישחק הסורי בלבנון היא למנוע את גיבושה של לבנון מאוחדת ועצמאית ולקיים את התלות של לבנון בסוריה. שם המישחק הוא "הפרד ומשול", תוך תמיכה ככוחות שונים ומתחלפים — פעם בכוח א' נגד ב' וג', ופעם בכוח ג' נגד א' וב' בעבר תמכו הסורים פעם במארגנים, פעם באש"ף.

כיום משליבים הסורים את יהבם על האירגון השיעי המרכזי, אמל.

יעדי המישנה של הסורים בלבנון: ● שבירת העצמאות של אש"ף והכפפת האירגון לסוריה, עלי-ירי הפלת מנהיגותו של יאסר ערפאת.

● מניעת האפשרות שישראל תשתלט בלבנון ותהפוך אותה לבסיס של התקפה על סוריה, ובעיקר על דמשק.

● מניעת מצב שבו תיפגס סוריה את תוך לבנון, ותשקע שם בכוז.

ערפאת ואבו ג'יהאד: הלוחמים הפלסטיניים חוזרים למחנות לבנון

בטווחים של כמה קילומטרים, בארץ שהיא קטנה אף מישראל הזעירה, בולט הטירוף שיביעו.

הפלישה של אריאל שרון ללבנון ב-1982 — שהיתה כהתפרצות

את המקומות המוכרים כחדשות — עין אל-חילוה, צידון, עאליי, מערב-ביירות — שוב אינם מסוגלים לעקוב אחרי הנעשה. גרמה שהכל לוחמים בכל, בלי הגיון, במין טירוף שאין לו הסבר ואין לו סוף. אולם יש שיטה בטירוף הלבנוני.

קומנדו הסורי תפס עמדות כמי ערכי-כיריות ולאורך כביש החוף... בעין-אל-חילוה פרצו קרבות בין לוחמים פלסטיניים ולוחמי אמל... ישראל הפציצה מיפקדות "מחבלים", ותוך כדי כך הרגה לוחמים ררזיים של ואליד ג'נבלט... מנהיגי הנוצרים פירסמו גילויי-דעת נגד ההתערבות

השיימה שבמיהוק

שור נוגח לתוך חנות של חרסינה — גרמה שינויים מהותיים ביחסי הכוחות. התוצאה העיקרית היתה בלתי-מכוונת לגמרי — אות לכישלון המונומנטאלי של המוסד הישראלי, שלא הכין דבר ולא צפה דבר מראש. צה"ל יצא לשבור את ההגמוניה של אש"ף בדרום, ומטרה זו הושגה. אולם הדבר לא הביא כמצופה לעליית כוחם של המארגנים, עד כדי השתלשלות הכ ארונים על לבנון כולה, בחסות ישראל. קרה בדיוק ההיפוך: את החלל הריק תפסו השיעים, בעוד שהמארגנים הרכו והתגמדו.

עליית השיעים בהנהגת נביה כרי

שליהם מרווח מדי פעם באמצעי-התיקשורת הישראלי לים (הופצו בסיסי-מחבלים במח"נא...") אינם אלא מישרדים מקומיים של אירגונים אלה, המגוינים על המחנות ועל יושביהם מפני השמדה. המצב מסובך מפני שאותם האירגונים עצמם רוגלים כפה מלא גם כביצוע פיגועים בישראל ובשטחים הכבושים, ורואים בהם "מילחמת-שיחורור" לגיטימית ככובש זה. בעיניהם אין הפרדה בין התפקיד להגן על המחנות ובין ביצוע פיגועים בישראל. הפיגועים הם המקיימים בליבם את התיקווה לחזור כאחד הימים "הביתה".

ההנהגה במחנות היא בידי נאמניו של יאסר ערפאת, שהוא המנהיג הנערץ על יושבי המחנות, כמו על תושבי השטחים הכבושים. נסיון הסורים להפעיל כוח כדי להפיל את ערפאת ולהשליט את נאמניהם במחנות נכשל לגמרי. לאירגונים הפלסטיניים הפרו-סוריים יש אנשים במחנות, אך מול ההתקפה השיעית התייצבו אנשים אלה כחזית אחת עם לוחמי-פת"ח.

מול פני סכנת השואה התייצבו הכוחות במחנות, תחת פיקודם של אנשי ערפאת.

איחוד זה בא לידי ביטוי אך ורק בהגנה על המחנות. ככל שאר הזירות פועלים האירגונים הפרו-סוריים נגד ערפאת, ומבצעים פעולות עצמאיות, תחת פיקוד סורי. מאז פינוי כוחות-אש"ף מביירות יש

אילמלא היתה לבנון ארץ קטנטנה, אלא יבשת שלמה כמו אירופה, ואילו היו העדות הלוחמות בלבנון מדינות ריבוניות כמו גרמניה, צרפת ואיטליה, היה המתרחש בלבנון נראה טיביעי. כמשך מאות בשנים התנהלו הדברים באירופה כולה על פי הדגם הלבנוני, לפי אותו הגיון הפועל עתה בלבנון. הכל לוחמים בכל, יריבים כורתים ביניהם ברית-לשעה כדי להוריד את הראש לגורם שלישי, אך חוזרים מייד להתקוטט שוב ביניהם. מעצמות חיצוניות מתערבות כדי לדוג כמים המגואלים כדם. המילחמה בלבנון רומה להפליא למילחמה-שלושים השנה במרכז אירופה, למשל. אך כאשר כל זה מתנהל

הסורית. מנהיגים נוצריים אחרים פירסמו גילויי-דעת נגד גילויי-הדעת... ג'ורג' חבש והמפלגה הסורית הלאומית הודיעו כי אנשיהם הם שיצאו לשליחות-פיגוע בישראל, ונפלו בקרב ליד ראשי-הניקרה... טילים נורו לעבר מיפקדת המודיעין הסורי במבואות ביירות... מורדי-פת"ח נכניקעה... הרמיה בלבנון נמשכת. הישראלי המצוי מושך בכת"פיו: ברוך-השם שיצאנו משם. אולם ישראל לא יצאה. היא בפנים, מאודי-מאוד. ידיה הא"רובות משתתפות במישחק, ורגליה עומדות ברצועת הבר"טחון" בדרום. היא בפנים. גם החיילים שהיו בלבנון, המכירים

כשאריל שרון ניפני לכוחות צה"ל שפלשו ללבנון, הכל נראה אחרת